

Perfecte match

Perfekte match

Gitta van der Meij

Schrijver: Gitta van der Meij
Coverontwerp: Gitta van der Meij
ISBN: 9789402162080
© Gitta van der Meij

HOOFDSTUK 1

“Jeetje, waar ben ik aan begonnen, wat heb ik nou weer toegezegd?” Liz liep opgewonden door haar kamer. “Ik heb hier helemaal geen zin in, ik kan dit helemaal niet.” Liz haar laatste boek was net klaar en zou over een paar maanden in de winkel liggen. En nu vond de uitgever het nodig dat ze aan een televisieprogramma mee ging doen om inspiratie op te doen voor een nieuw boek. Ze was blij dat er mensen waren die haar boeken kochten en ze had nog genoeg verhalen in haar hoofd, maar toch vond Debbie, haar agente bij de uitgeverij, het nodig dat ze mee ging doen aan het programma *‘Are you the one?’*.

Ze had op internet al het nodige over het programma opgezocht, want ze kende het helemaal niet. Het programma ging over tien jongens en tien meisjes die elkaar helemaal niet kenden en die met elkaar, tien weken lang, in één huis zouden doorbrengen. Door de computer waren de perfecte matches gekozen en de kandidaten moesten zelf zien uit te vinden wie zijn of haar perfecte match was. Als er aan het eind van de show inderdaad tien perfecte matches uitkwamen hadden ze met zijn allen een miljoen dollar verdiend.

Liz zat niet echt op het geld te wachten, maar Debbie had vast gelijk dat ze hier nog wat ideeën op kon doen. Ze had gelukkig wel bedongen dat ze niet van te voren hoefde te vertellen dat ze schrijfster was en onderzoek aan het doen was.

Morgen moest ze zich melden en zou ze gescreeend worden. Ze had een brief ontvangen met daarin alle informatie. Ze ging aan de producer vragen om geheim te houden dat ze de schrijfster Elizabeth Miner was. Vooral in het huis wilde ze graag anoniem blijven.

Liz besloot zich er maar bij neer te leggen, nu lekker te gaan slapen en morgen gewoon alles op zich af te laten komen.

De volgende dag kwam ze aan op Hawaï en ging naar een kantoorpand in Lāhāna. Ze moest de hele middag vragen beantwoorden en ze moest een fitheidstest doen. Gelukkig hield ze van zwemmen, dus die test was makkelijk. Verder moest ze een hindernisparcours afleggen en er werden rollenspellen gespeeld. Alles werd gefilmd om te kijken hoe ze zou reageren op camera's. Halverwege de middag was ze klaar en ze zou binnen een week horen of ze deel mocht nemen aan het programma. Dat betekende dat er een perfecte match voor haar zou zijn.

Zodra alles was afgelopen vroeg Liz of ze de producent kon spreken. Ze werd naar het kantoor van Olga gebracht.

“Ga zitten Liz, wat kan ik voor je doen?”, vroeg Olga. Liz vond Olga maar een strenge dame, ze had al wat grijze strepen in haar haar, een streng brilletje op haar neus en ze had een strak mantelpakje aan.

“Mevrouw Baldi, ik wilde graag wat vragen”, begon Liz. “Zeg maar Olga”, werd ze meteen in de rede gevallen. Dat was eigenlijk wel prettig. Dus begon Liz opnieuw: “Olga, ik wilde graag wat vragen. Ik ben gestuurd door Debbie, mijn agente bij uitgeverij Ladybooks om ideeën op te doen voor mijn nieuwe boek. Mijn derde boek is net uitgegeven en Debbie vond dat ik wat ideeën kon vergaren bij jouw show. Ik weet natuurlijk niet of ik uitgenodigd word hiervoor, maar mocht dit het geval zijn, dan zou ik het heel prettig vinden dat het feit dat ik schrijfster ben, een geheim blijft.”

Olga keek eerst even verbaasd terwijl Liz zat te praten, maar langzaam verscheen er een grote glimlach op haar gezicht.

“Liz ik ben een hele grote fan van je en heb je eerste twee boeken verslonden. Heerlijk dat nummer drie nu uitkomt en ontzettend gaaf dat mijn show misschien kan helpen bij je volgende boek. Mocht je worden geselecteerd dan hoop ik dat

je ook je ware liefde hier leert kennen. Maar ik moet je eerlijk zeggen, dat ik niks met de selectie te maken heb.”

“O nee Olga, ik zeg dit niet om geselecteerd te worden, als ik heel eerlijk ben, is dit een idee van Debbie en niet van mij. Maar ik heb toegezegd en ik kom altijd mijn beloftes na. Ik vertel het je alleen voor het geval ik één van de kandidaten word en ik wil dat je het weet.”

Liz schaamde zich diep dat Olga dacht dat ze op deze manier een plekje in de show wilde veroveren. Het lag op het puntje van haar tong om te zeggen dat ze eigenlijk helemaal niet wilde meedoen aan de show. Dit was echt niks voor haar, ze bleef liever op de achtergrond.

Olga verzekerde haar dat ze het aan niemand zou vertellen. “Maar nu heb ik toch een vraag voor jou. Als ik je nieuwste boek heb gekocht, wil je hem dan voor mij signeren?”

“Natuurlijk doe ik dat voor je, of ik nou meedoe of niet. Weet je, ik zorg er voor dat je een exemplaar toegestuurd krijgt. Mocht ik geselecteerd worden, dan mag je na de show vertellen dat ik meegedaan heb. Akkoord?” Liz lachte en gaf Olga daarna een hand ter afscheid. Ze zou nog een dagje op Hawaii blijven voor ze weer naar Savannah terug vloog.

Acht dagen later kwam het telefoontje van de productiemaatschappij en Liz was inderdaad geselecteerd om mee te doen. Meteen sloegen de zenuwen toe, want wat moest ze allemaal meenemen voor tien weken? Dat was best wel lang. Ze ging er van uit dat ze haar spullen kon laten wassen en dat het een soort luxe hotel zou worden, alhoewel ze wel had begrepen dat ze het terrein van de villa niet mocht verlaten. Natuurlijk nam ze haar zwempak mee, Liz vond het heerlijk om te zwemmen. Het liefst iedere dag een uurtje, maar toch zeker een half uur iedere ochtend. Dat was goed voor haar spieren en die moest ze soepel houden, want anders gingen de littekens trekken.

In het telefoongesprek was haar op het hart gedrukt dat ze niet mocht vertellen dat ze deel ging nemen aan de televisieshow *'Are you the One?'*, want de uitzending liep niet gelijk met de opnames. Daar zat vier weken tussen, dus Liz had gezegd dat ze vakantie ging houden op Hawaii.

Wat erg tegenviel was het feit dat er geen laptops en telefoons de villa in mochten, dat betekende dus geen contact met de buitenwereld. Maar oké spullen pakken en op naar Hawaii.

Zodra ze geland was en uit het vliegtuig stapte, sloeg de warmte haar tegemoet. In Savannah was het ook niet koud, maar dit was stukken beter. De vorige keer dat ze hier was, was het bewolkt en had het net geregend. Nu scheen het zonnetje en was het weer veel beter.

Ze haalde haar koffers op en liep naar de uitgang. Daar stond een chauffeur met een bordje met haar naam erop. Ze liep naar hem toe en stelde zich voor. Hij nam haar koffers over en samen liepen ze naar buiten naar een geparkeerd staande limo. Liz ging langzamer lopen om de enorme auto in ogenschouw te nemen. Haar koffers werden in de kofferbak gelegd en de chauffeur hield netjes het achterportier voor haar open. Ze was benieuwd of ze meteen één of meerdere medekandidaten zou zien, maar helaas, de enorme limo was helemaal leeg. De chauffeur vertelde haar dat ze het zich makkelijk moest maken.

Onderweg keek ze haar ogen uit, wat was Hawaii prachtig! Voor ze het wist was ze op de plaats van bestemming. De limo stopte voor een klein restaurant aan het strand. Daar aangekomen bracht de chauffeur haar naar de bar en stelde Devlin aan haar voor, de host van de show.

HOOFDSTUK 2

“Welkom bij ‘*Are you the one?*’, Liz. Als het goed is ga je hier je perfecte match vinden. Heb je er zin in?”

Liz glimlachte: “Jawel Devlin, ik ben heel benieuwd. Ik heb geen idee wat er gaat gebeuren, maar ik laat het maar over me heen komen.”

“Liz, we gaan meteen met de show beginnen. Je krijgt van mij een verzegelde envelop mee en je mag straks naar het strand, daar staan allemaal strandhuisjes. Je mag plaatsnemen in huisje nummer dertien. Daar moet je wachten tot alle kandidaten er zijn. Zodra dit het geval is vertel ik jullie wat er verder gaat gebeuren. Het kan wel even duren, dus ik hoop dat je iets te lezen hebt meegenomen. Tot straks.” Liz gaf Devlin een hand en liep met de envelop naar huisje nummer dertien. Ze had een alcoholvrije cocktail besteld aan de bar en ze maakte het zich gemakkelijk op een strandstoel. Het wachten duurde best lang, maar gelukkig stonden er flesjes water en ze ging zitten lezen. Ergens kwam er lekkere muziek uit een luidspreker en na een poosje kwam de stem van Devlin.

“Lieve dames, ik zou jullie willen vragen om naar buiten te lopen. Daar moet iedereen achter een roze bord gaan staan. Zodra jullie op je plaats staan, komen de heren erbij”. Liz stopte haar spullen in haar tas, nam nog een flesje water mee en ging naar buiten. Een aantal van de meisjes liep al over het strand naar een rij roze borden. Liz deed rustig aan, ze was niet zo’n haantje de voorste. Ze had een geweldige knoop in haar maag. Nu ging het gebeuren, ze ging met negentien wildvreemden tien weken in een villa doorbrengen en ze vond het doodeng. Ze wist de instructies nog: “doe net of er geen camera’s zijn”, maar dat was wel moeilijk als er overal

om je heen mannen liepen te filmen. Ze ging eerst maar eens de andere meisjes observeren, dat leidde een beetje af.

Omdat Liz achteraan liep bleef het laatste bord vrij, dus zette ze koers naar dat bord. Zodra ook zij achter een bord stond kwamen de jongens naar buiten. Liz kon de jongens vast bekijken. Ze wist van zichzelf dat ze geen schoonheid was, door het ongeluk had ze littekens en was haar gezicht enigszins scheef. Ze liep een heel klein beetje mank en in haar eigen ogen zag ze er heel gewoontjes uit. Ze had wel een paar prachtige meisjes gezien achter de andere borden, bijna fotomodellen, daar kon ze zelf niet aan tippen.

De jongens observeerden de meisjes en andersom en toen alle jongens op hun plek stonden, nam Devlin het woord.

“Jongens en meisjes, welkom. De show is begonnen. We gaan even kijken of jullie elkaar kunnen inschatten. Iedere kandidaat heeft een envelop gekregen. De meisjes hebben een envelop met de namen van de jongens en andersom. Als jullie straks het doek van het bord weghalen zien de meisjes de gezichten van de jongens voor zich en de jongens zien de foto's van de meisjes. In de envelop zitten tien namen. Wat je moet doen is heel simpel: plaats achter elke persoon de naam van wie jij vindt dat die het beste bij die persoon past. Zodra dat gedaan is horen jullie wat er verder gaat gebeuren. Jullie hebben twee minuten om de namen te plaatsen, denk eraan: bij dit spel is niets te winnen.”

Iedereen sloeg de doek om en Liz zag alle gezichten van de jongens voor zich. Er zat een blonde jongen met lang haar tussen, best wel knap. Hij had een vrolijke blik en hij gaf Liz meteen een goed gevoel. Maar haar oog viel meteen op het gezicht van de derde jongen van boven. Donker haar, prachtige bruine ogen, een lieve glimlach en echt een super stuk! Deze wilde ze graag beter leren kennen.

Ze zag een donkere jongen met een kaal hoofd, een grote glimlach en prachtige bruine ogen met een twinkeling erin. Ze zag een blanke jongen met lichtblond haar en een wat arrogante uitdrukking op zijn gezicht. Er was een donkerharige jongen, het Italiaanse type met een vrolijke lach op zijn gezicht.

Devlin riep ineens dat er nog maar één minuut te gaan was en Liz had nog niet eens de namen gelezen. Ze wierp een snelle blik op de overige gezichten en plakte eigenlijk zonder te kijken achter elk gezicht een naam. Toen even gauw kijken wat ze gedaan had, de knapperd had ze Vincent genoemd en de knul met het lange haar heette Sam. Toen was de tijd om. Liz had geen idee hoe ze het er vanaf gebracht had, maar ja hoe kon je nou aan iemand zijn uiterlijk zien hoe hij heette.

Devlin ging verder. "Julie mogen niet praten, niks zeggen. We beginnen hier vooraan met de meisjes, de eerste loopt naar de overkant en kijkt achter haar eigen foto of de jongen die goed heeft geraden. Zodra ze al haar eigen foto's van de jongens bekeken heeft en weer in het midden staat, mag ze hardop zeggen hoe ze heet. Zo kan ze zich aan iedereen voorstellen. Dus de eerste mag naar voren komen."

Het eerste meisje liep naar de overkant en begon de kaartjes op te schuiven. Iedereen had een kaartje op een schuifje gehangen en als je die opschoof, kwam de juiste naam tevoorschijn. Ze liep overal voorbij, maar bij de achtste jongen in de rij, stak ze haar hand uit en gaf hem een hand. Deze had het juist geraden. Zodra ze in het midden stond zei ze met luide stem: "Bree".

Toen kwam de eerste jongen uit de rij en liep voor alle meisjes langs om zijn eigen naam achter zijn foto te onthullen. In het midden zei hij: "John".

Liz zag dat ze als laatste meisje aan de beurt was en dat tegen die tijd iedereen natuurlijk al wist hoe ze heette want de

andere namen waren dan immers al onthuld. Maar ze wachtte geduldig en eindelijk was ze aan de beurt. Veel zoeken hoefde ze niet, ze was de zesde op het bord. De eerste twee jongens hadden het fout, ze gaf ze een hand maar zei niks. De derde jongen had het goed, ze gaf hem een hand, maar ook een kus op zijn wang. Zo ging ze het rijtje af en ook de zevende jongen had het goed, dit was de jongen met het lange haar. Dus ook hij kreeg een kus op zijn wang. Twee goed, dat was netjes. Zelf had Liz er ook twee goed en nog wel die twee die ze zo leuk vond. De knapperd met het donkere haar en de prachtige ogen heette inderdaad Vincent en de jongen met het lange haar was Sam. Die waren natuurlijk al bij haar langs geweest, maar ze vond het wel leuk om te doen: niks zeggen en toch handen schudden. Ze had iets afgeweken van de manier waarop de anderen het gedaan hadden, maar niemand had gezegd wat er precies moest gebeuren en Liz vond dat ze duidelijk had gemaakt wie het goed geraden hadden.

Toen zei Devlin: "Jullie mogen nu weer praten, we hebben vier meisjes die niks goed hadden, drie meisjes die er één goed hadden, twee meisjes die er twee goed hadden en Kate had er zelfs vier goed. Knap hoor". Devlin draaide zich vervolgens om naar de jongens. "Bij jullie hadden zes jongens alles fout. John had er eentje goed, twee hadden er twee goed en Tyler had er drie goed". Hij wees naar de klif achter de meisjes. "Jullie mogen daar de trap op en bovenaan bevindt zich jullie villa voor de komende tien weken". Liz draaide zich om en zag een trap uitgehakt met bovenaan een hek.

Ze nam een slokje water uit haar fles en liep achter de rest aan naar boven. Halverwege keerde Liz zich om en nam de omgeving in zich op. Het was hier prachtig. Ze ging als laatste door het hek, dat achter haar dicht en op slot ging. Ze mochten het terrein niet meer verlaten.